

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **L. P. a.s.**, IČO: X., so sídlom v B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou C., s.r.o., so sídlom v B., proti žalovanému **J. M.**, bývajúcemu v P., **o zaplataenie 24,23 €**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2 Ro 279/2013, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. septembra 2013 sp. zn. 12 Co 251/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš uznesením zo 7. júna 2013 č.k. 2 Ro 279/2013-7 zastavil konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za návrh na začatie konania [§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“)] po zistení, že výzvu na zaplataenie súdneho poplatku prevzala žalobkyňa 15. apríla 2013 a súdny poplatok 16,50 € v určenej lehote 10 dní od doručenia výzvy nezaplatila napriek poučeniu o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku.

Proti uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa odvolanie, v ktorom navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Podľa názoru žalobkyne jej postupom prvostupňového súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietla, že v tejto veci podala návrh na začatie konania už v roku 2006 v elektronickej podobe a podpísala zaručeným elektronickým podpisom. Okresný súd ale odmietol takto urobené podanie prijať a DVD nosiče vrátil

žalobkyni späť. O prípustnosti takto urobeného podania rozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ktorý sťažnosť ako podanú oneskorene odmietol rozhodnutím III. ÚS 142/07. Žalobkyňa sa preto domáhala vyslovenia porušenia svojho práva na Európskom súde pre ľudské práva v Štrasburgu. Tento súd 16. júna 2009 o sťažnosti jednomyseľne rozhodol rozsudkom okrem iného o tom, že prišlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd. V obdobných, resp. skutkovo totožných konaniach na ústavnom súde, kde nebola sťažnosť podľa ústavného súdu podaná oneskorene, vyslovil ústavný súd záver, že týmto postupom prvostupňového súdu bolo porušené základné právo žalobkyne na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd zároveň prvostupňovému súdu prikázal konať vo veci predmetných podaní žalobkyne, lebo návrh na začatie konania bol urobený v zákonom ustanovenej forme. Ďalej vyslovil, že právne účinky tohto podania zostali zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania; na tomto zásadnom závere nemôže nič zmeniť prípadná okolnosť, že z technických príčin nemôže súd podanie žalobkyne zaevidovať spätne ku dňu jeho doručenia. Žalobkyňa v odvolaní uviedla ďalej to, že súdu prvého stupňa opätovne doručila podania, o ktorých Európsky súd pre ľudské práva rozhodol rozsudkom tak, že okresný súd porušil právo žalobkyne na spravodlivé súdne konanie. Žalobkyňa s poukazom na ustálenú judikatúru ústavného súdu (nález ústavného súdu z 24. júna 2008 sp. zn. II. ÚS 148/08) mala za to, že účinky podania zostali zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania 31. marca 2006. Poukázala na to, že v zmysle ustanovenia § 8 zákona č. 71/1992 Zb. je poplatok za podanie návrhu splatný vznikom poplatkovej povinnosti, ktorá podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. vzniká podaním návrhu; podľa § 13 zákona č. 71/1992 Zb. poplatok alebo doplatok poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným. S prihliadnutím na tieto okolnosti a tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 30. júna 1993 sp. zn. 4 Cdo 70/1993 odvolateľka namietla, že súd prvého stupňa jej odňal možnosť konať pred súdom, lebo zastavil konanie, i keď neboli dané procesné predpoklady pre tento postup, nakoľko v čase, kedy ju vyzýval na zaplatenie súdneho poplatku – podľa § 13 zákona č. 71/1992 Zb. už súdny poplatok nebolo možné vyrubiť. Tento poplatok bol totiž splatný v roku 2006 a lehota na jeho vyrubenie uplynula 31. decembra 2009.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením z 10. septembra 2013 sp. zn. 12 Co 251/2013 napadnuté uznesenie potvrdil. V odôvodnení uviedol, že návrhom

na začatie konania s dátumom vyhotovenia v roku 2006 sa žalobkyňa voči protistrane domáhala zaplatenia sumy predstavujúcej dosiaľ nezaplatené koncesionárske poplatky; podľa podanej pečiatky súdu prvého stupňa bol tento návrh doručený súdu 11. marca 2013. Súd prvého stupňa v súlade so zákonom vyzval žalobkyňu, aby do 10 dní zaplatila súdny poplatok za podanie návrhu vo výške 16,50 € (položka č. 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.) s poučením, že ak nebude poplatok v určenej lehote zaplatený, súd konanie zastaví (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). Napriek tomu, že táto výzva bola žalobkyňi riadne doručená, žalobkyňa ju nerešpektovala. Súd prvého stupňa preto konanie správne zastavil. Odvolací súd poukázal na ustanovenia § 82 ods. 1 O.s.p., § 2 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1 písm. a/, § 8 ods. 1 a § 10 ods. 1 prvá a druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. a vyslovil názor, že na splnenie príkazu vysloveného v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 148/08, aby súd priznal právne účinky podaniu z roku 2006, bola žalobkyňa povinná preukázať, že návrh na začatie konania, ktorý je v spise založený na č.l. 1 a 2 spisu, je totožný s návrhom doručeným súdu v roku 2006. Žalobkyňa to ale nepreukázala. Pokiaľ tvrdila, že v súčasnosti nemôže predložiť originálne DVD nosiče s pôvodnými návrhmi z roku 2006, lebo ich už nemá k dispozícii, odvolací súd uviedol, že tento stav si spôsobila žalobkyňa sama vlastným nesprávnym postupom. V ďalšom odvolací súd zdôraznil, že žalobkyňa ničím hodnoverne nepreukázala svoje tvrdenie o totožnosti návrhu na začatie konania doručeného súdu prvého stupňa 11. marca 2013 s návrhom na začatie konania, ktorý ako sama udáva, podala v roku 2006. Podľa názoru odvolacieho súdu preto postup prvostupňového súdu, ktorý v dôsledku nepreukázania totožnosti predmetných podaní považoval návrh doručený mu 11. marca 2013 za nový návrh, nebolo možné označiť za nezákonný. Súd prvého stupňa správne vyzval žalobkyňu na zaplatenie súdneho poplatku za tento návrh na začatie konania, súdny poplatok stanovil v správnej výške a poučil žalobkyňu aj o možnosti zastavenia konania ako následku nezaplatenia súdneho poplatku. Lehota na vyrubenie súdneho poplatku žalobkyňi za návrh podaný na súd v roku 2013 doposiaľ neuplynula. Pokiaľ súd prvého stupňa v danej procesnej situácii konanie zastavil, bol jeho postup v súlade so zákonom č. 71/1992 Zb. Odvolací súd na tomto základe uzavrel, že odvolanie žalobkyne nebolo dôvodné, a preto napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 O.s.p.).

Proti uvedenému uzneseniu podala dovolanie žalobkyňa s tým, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V podstate sa pridrжала dôvodov, ktoré uviedla už v odvolaní a za základ dovolania považovala to, že podanie, ktoré bolo súdu

prvého stupňa doručené 11. marca 2013, nie je žiadnym novým návrhom na začatie konania, ale ide len o písomné vyhotovenie toho podania urobeného v elektronickej podobe na DVD nosiči v roku 2006. V súvislosti s tým žalobkyňa uviedla, že prvostupňový aj odvolací súd na jednej strane popierajú totožnosť oboch podaní (z roku 2013 a 2006), na druhej strane ale aj v roku 2013 akceptujú plnú moc majúcu časovú a vecnú väzbu na podanie z roku 2006. Nález ústavného súdu z 24. júna 2008 sp. zn. II. ÚS 148/08 jednoznačne konštatoval protiústavnosť postupu súdu prvého stupňa, preto žalobkyňa nemala zaťažovať povinnosť preukazovať, že podanie z roku 2013 je podaním z roku 2006, ktorému treba v zmysle nálezu priznať právne účinky. Pokiaľ sa súd prvého stupňa odmietol zaoberať podaním urobeným v roku 2006 v elektronickej podobe, mal prijať také opatrenia, aby v prípade potreby vedel posúdiť, ktoré návrhy odmietol (napríklad zapísať si úradným záznamom identifikačné údaje o DVD nosiči, obsahom ktorého sa odmietol zaoberať). V danom prípade bolo potrebné vychádzať z toho, že návrh na začatie konania bol v súlade so zákonom podaný už v roku 2006, preto súdny poplatok za návrh na začatie konania už nebolo možné vyrubiť. Ak napriek tomu bolo konanie zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, má postup súdu za následok odňatie možnosti žalobkyne pred súdom konať. Táto procesná vada zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania. So zreteľom na to žalobkyňa žiadala napadnuté uznesenie a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky niektorého z nich, preto jeho dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto

ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru žalobkyne jej postupom súdov bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O prípad odňatia možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod (R 50/1997). So zreteľom na uvedené dovolací súd skúmal, či pre zastavenie konania boli v danom prípade dané procesné predpoklady.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka

ustanovený poplatok z návrhu. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti. Podľa § 10 ods. 1 prvá a druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania, prvostupňový súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

V preskúmvanej veci argumentovala žalobkyňa tým, že návrh na začatie konania, ktorý bol doručený súdu prvého stupňa 11. marca 2013, je pôvodný návrh na začatie konania, ktorý doručila tomuto súdu ešte v roku 2006 (ako elektronické podanie na DVD nosiči podpísané zaručeným elektronickým podpisom), a že vzhľadom na uplynutie trojročnej lehoty uvedenej v § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. jej už nemožno vyrubiť súdny poplatok za návrh na začatie konania.

V zmysle § 42 ods. 1 veta prvá a druhá O.s.p. podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba.

V náleze ústavného súdu z 24. júna 2008 II. ÚS 148/08 ústavný súd konštatoval, že žalobkyňa právne účinným spôsobom podala v roku 2006 návrh na začatie konania v elektronickej podobe a treba rešpektovať právne účinky, ktoré vyvolalo toto podanie. Malo ísť o DVD, na ktorom boli uložené viaceré návrhy žalobkyne proti rôznym povinným. Žalobkyňa, ktorá 11. marca 2013 doručila súdu návrh (s dátumom vyhotovenia v roku 2006) na vydanie platobného rozkazu ukladajúceho protistrane povinnosť zaplatiť jej predmetnú sumu spolu s náhradou trov konania, ničím nedoložila, že podanie doručené súdu v roku 2013 je identické s tým podaním doručeným súdu na DVD nosiči v roku 2006. V danej procesnej situácii, v ktorej z ničoho nevyplývala totožnosť žalobkyňou tvrdeného podania z roku 2006 s podaním z roku 2013, nemožno prvostupňovému ani odvolaciemu súdu vytýkať ako

nesprávny procesný postup, pokiaľ: a/ vychádzali z toho, že v preskúmvanej právnej veci vyvolalo právne účinky podania návrhu na začatie konania to podanie, o urobení a obsahu ktorého nemožno mať pochybnosti – to znamená podanie doručené 11. marca 2013 súdu prvého stupňa, a b/ nepostupovali tak, ako by postupovali v prípade, keby návrh na začatie konania bol podaný už v roku 2006 doručením takého návrhu, o urobení a obsahu ktorého nemožno mať žiadne pochybnosti. K námietke, že prvostupňový aj odvolací súd popierajú totožnosť oboch podaní (z roku 2013 a 2006), i keď aj v roku 2013 akceptujú plnú moc z roku 2006, dovolací súd poukazuje na to, že o existencii a obsahu tejto plnej moci (na rozdiel od totožnosti návrhov na začatie konania z roku 2006 a 2013) nie sú pochybnosti.

V preskúmvanej veci bolo na žalobkyni, aby preukázala totožnosť návrhu podaného v roku 2006 v elektronickej podobe s návrhom podaným v písomnej podobe v roku 2013. Pokiaľ žalobkyňa v súvislosti s tým poukazovala na to, že už nemá k dispozícii originálne DVD s jeho návrhmi podanými v roku 2006 a vytýkala súdom, že mali prijať opatrenia na zachovanie možnosti preveriť totožnosť návrhov na začatie konania podaných v roku 2006 a 2013, dovolací súd uvádza, že je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, lebo ich podcenením, či zanedbaním môžu o ne prísť. V súlade so zásadou, že právo patrí bdelym, pozorným, ostražitým, bedlivým („vigilantibus iura scripta sunt“), teda tým, ktorí sa aktívne a prezieravo zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, nespoliehajú sa na náhodu, predvídajú aj možnosti vzniku komplikovaných situácií sťažujúcich výkon práv a ich praktické uplatnenie, bolo práve na žalobkyni, aby – najmä po „neprijatí“ jej návrhov podaných v roku 2006 v elektronickej podobe – uchovala pôvodné DVD, neuvážene sa ich nezbavila a nevystavila sa tým sama riziku, že v súčasnosti nevie súdom hodnoverne a preukázateľne doložiť, konkrétne aký návrh na začatie konania podala v roku 2006.

Pokiaľ súd prvého stupňa v danej procesnej situácii vychádzal z toho, že poplatková povinnosť žalobkyne vznikla podaním návrhu dňa 11. marca 2013 a že – vzhľadom na nerešpektovanie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku – sú splnené predpoklady pre zastavenie konania (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.), nepriečil sa jeho postup, ale ani postup odvolacieho súdu zákonu. Postupom súdov, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohlo dôjsť k znemožneniu realizácie procesných oprávnení žalobkyne spôsobom, ktorý by bol významný z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj obdobne napr. rozhodnutia Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 355/2013 zo 7. novembra 2013, 3 Cdo 334/2013 zo 4. novembra 2013, 3 Cdo 337/2013 z 18. novembra 2013).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. decembra 2013

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková